

Sygeplejeråd m. fl. (bilag 2 og 3) til arbejdsmarkedsudvalget):

Spørgsmålet må besvares bekræftende, idet alle dyrtidsportioner — uanset deres eventuelle størrelse — udover 1, der udløses af hver af de i § 1, stk. 1, nævnte reguleringspristal, *suspenderes* i den omhandlede periode i 1977-79. Suspensionen er ensbetydende med, at de pågældende lønmodtagere i denne periode ikke kan gøre krav på de overskydende dyrtidsportioner over for arbejdsgiverne, men for disses vedkommende kan er berettiget til den i § 2 foreslåede indbetaling fra staten til ATP.

Det bemærkes herved, at der blev indført ensartet dyrtidsregulering indenfor de kollektive overenskomster og aftaler m. v., der var omfattet af lov nr. 48 af 11. marts 1975 om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v., således at en lønmodtager nu kun undtagelsesvis vil kunne have krav på højere dyrtidsbetaling.

For så vidt FTF og Dansk Sygeplejeråd m. fl. i skrivelser af henholdsvis 12. og 13. maj 1977 til folketingets arbejdsmarkedsudvalg (bilag 2 og 3) har henstillet, at § 1 ændres og begrænses til at omfatte egentlige arbejdsvederlag, således at ulempevederlag, time- og dagpenge, pensionsbidrag m. v. ikke omfattes af ordningen, bemærkes:

Ifølge folketingsbeslutningen af 20. august 1976 om indkomstpolitik for årene 1977-78 og 1978-79 og augustforliget, der lå til grund herfor, var formålet med den foreslåede suspension af dyrtidsportioner udover 1 dyrtidsportion pr. gang ved hver af de 4 reguleringspristal i perioderne 1977-79 og indbetaling til ATP af de overskydende dyrtidsportioner at videreføre og forstærke den afdæmpning i pris- og omkostningsudviklingen, der er sket siden begyndelsen af 1975. I augustforliget pkt. I, 1, udtales endvidere „de nuværende regler om dyrtidsregulering af lønnen bibeholdes, men af hensyn til stabiliseringen er det nødvendigt, at omkostningsniveauet højst halves med én dyrtidsportion ved hver af halvårsreguleringerne i de to overenskomster“.

På baggrund af dette sigte med folketingsbeslutningen skulle den foreslåede ordning efter en naturlig forståelse af beslutningen således gå ud på, at arbejdsgiverne i den pågældende periode i princippet fritages for betaling af overskydende dyrtidsportioner

for alle bestanddele af de lønmodtagerne tilkommende ydelser, og at større eller mindre grupper af lønmodtagere ikke skulle kunne holde flere eller færre dele af deres vederlag m. v. eller forskellige tillæg uden for ordningen. I overensstemmelse hermed er det i bemærkningerne til § 1 fremhævet, at forslaget ud over egentlige arbejdsvederlag også omfatter ulempevederlag som f. eks. overarbejdsbetaling og rådighedstillæg samt sådanne ydelser som time- og dagpenge, repræsentationstillæg og lign., f. eks. til mini-stre og medlemmer af folketinget.

Hvad angår størrelsen af den kompensation, som staten efter § 2 skal yde til gengæld for de bortfaldne dyrtidsportioner, bemærkes, at dette beløb bl.a. er fastsat i svaret på spørgsmål 9 fra folketingets politisk-økonomiske udvalg vedrørende forslag til folketingsbeslutning om indkomstpolitik for årene 1977-78 og 1978-79 (B. LXXII) og således ligeledes indgår i forudsætningerne for augustforliget.

For så vidt de omhandlede tjenestemandsgeselskaber specielt har henvist til, at de finder det urimeligt, at ulempevederlag, time- og dagpenge og lign. ydelser af udgiftsdækkende karakter ikke holdes udenfor suspensionsordningen og fortsat reguleres fuldt ud, bemærkes, at det efter arbejdsministeriets opfattelse ikke vil være muligt — eller i bedste fald dog teknisk meget vanskeligt — klart og sikkert at afgrænse, hvorvidt et tillæg kan anses for at være af helt eller delvis udgiftsdækkende karakter. Det bemærkes herved, at der på det private arbejdsmarked foruden overarbejdspenge o. lign. også findes en række forskellige tillæg af mere eller mindre blandet karakter, og at det i hvert fald for de private arbejdsgiveres vedkommende må antages at ville blive umuligt for dem at administrere en suspensionsordning, der ikke generelt omfatter alle dyrtidsregulerede elementer i ydelserne til lønmodtagerne.

Der synes ikke at være grund til at opretholde dyrtidsreguleringen i et videre omfang for de offentligt ansatte, uanset om dette teknisk set måtte være noget lettere.

Det bemærkes herved, at også sådanne grupper som læger og jurister vil miste dyrtidsregulering af henholdsvis vagtpenge og rådighedsvederlag uden kompensation herfor i form af indbetaling til ATP.